

ȘI NOI AM PRIVIT SLAVA LUI PE MUNTELE SFÂNT

Mana pe data de 22 Noiembrie, R2288 - 1 Aprilie 1898, pag. 112

Matei 17:1-9

„Și noi am privit slava Lui, slava unicului conceput din Tatăl” - Ioan 1:14.

Ucenicii puțin și-au imaginat că declarația Domnului nostru cu privire la faptul că unii dintre ei nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul Omului venind în Împărăția Sa, va fi împlinită în următoarele șase zile cu Petru, Iacov și Ioan pe Muntele Schimbării. Totuși aceasta așa a fost, și evident a produs un efect mare și prevăzut asupra martorilor, unul dintre care scriind despre aceasta, a spus în (2 Petru 1:16-18): „Când v-am făcut cunoscută puterea și venirea Domnului nostru Isus Christos, n-am urmat niște basme meșteșugit alcătuite, ci am fost martori cu ochii noștri ai Măririi Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu, Tatăl, cinste și slavă, când a venit din slava minunată la El o astfel de voce: „Acesta este Fiul Meu, în care Îmi găsesc plăcerea”. Și noi am auzit această voce care a venit din cer, când eram cu El pe muntele Sfânt”.

Scena schimbării nu a fost în realitate ceea ce ea a ilustrat; - a fost o „viziune”, precum explică Domnul nostru ucenicilor când aceștia coborau de pe Munte. În această viziune, după cum este cazul cu toate viziunile, un lucru nereal apare real. La fel a fost în viziunea lui Ioan, pe Insula Patmos, descrisă în cartea Apocalipsei. El a văzut, a auzit, a vorbit, totuși lucrurile astfel arătate Lui în viziune nu erau realități - nu erau în mod real fiare cu multe capete și multe coarne, și nici îngeri, nici sticla, nici tronurile, nu erau balauri reali, etc, ci doar *viziuni*. Și o viziune a fost în orice sens al cuvântului la fel de bună, și cu adevărat mai potrivită scopului, decât ar fi realitățile.

Moise și Ilie nu erau prezenți pe munte, personal, ci erau doar reprezentați ucenicilor în viziune. Noi cunoaștem aceasta nu numai din declarația Domnului nostru, că aceasta a fost o „viziune”, ci de asemenea și din afirmația Sa că nici un om nu s-a suit în ceruri (Ioan 3:13; Fapte. 2:34). Noi știm că Moise și Ilie nu puteau fi acolo din moment ce ei nu au fost înviați din morți; căci Însuși Domnul nostru Isus a fost „primul rod al celor ce au adormit” - „cel întâi născut din cei morți, ca în toate lucrurile să aibă întâietatea” (1 Cor. 15:20; Col. 1:18). Mai mult, Apostolul menționează către Evrei în mod distinct pe Moise și profeții (care ar include și pe Ilie) și credințioșii lor în trecut și acceptarea lor cu Dumnezeu; dar el indică că ei încă nu și-au primit răsplata, și că ei nu și-o vor primi decât doar după ce noi (Biserica Evanghelică) ne vom fi primit răsplata noastră ca comoștenitori cu Christos în Împărăția Sa. „Toți aceștia, obținând o bună mărturie prin credință, n-au primit (binecuvântările) ce le-au fost făgăduite; Dumnezeu pregătind un lucru mai bun pentru noi, ca ei să nu fie făcuți perfecți fără noi” (Evrei 11:39, 40).

Deci, din moment ce apariția lui Moise și Ilie cu Domnul nostru a fost doar o prezentare, întrebăm în mod potrivit: Care a fost semnificația sau însemnătatea acestei viziuni? Răspundem - Acesta a fost un tablou ilustrativ al Împărăției Glorioase a lui Christos, după cum a prezis Domnul nostru, și precum Petru a înțeles-o și a explicat-o. În acest tablou, acești trei ucenici nu au nici o semnificație. Ei erau doar martorii. Christos era figura centrală; trăsăturile și îmbrăcămintea Sa, strălucind cu un luciu miraculos, a reprezentat în ilustrație gloriile care aparțin naturii spirituale, pe care a primit-o Domnul nostru la învierea Sa „imaginea exactă a ființei Tatălui”. Aceeași glorie spirituală este reprezentată în viziunile Apocalipsei, unde Domnul nostru este prezentat cu ochii ca para focului, și picioarele ca arama strălucitoare, etc (Apoc. 1:14, 15; 2:18). La a doua Sa venire Domnul nostru nu va mai fi carne, deoarece precum El a mărturisit: „carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu”. El este acum, și întotdeauna va fi, o ființă spirituală glorioasă de rangul cel mai înalt - natura divină: și schimbarea la față a fost intenționată să comunice minților ucenicilor Săi o vagă concepție a gloriei care îi depășește.

Moise a reprezentat credincioșii învingători care au precedat Domnului nostru, descriși de Apostol în (Ev. 11:39, 40), care nu pot fi *făcuți perfecți* până ce Împărăția va fi stabilită. Ilie reprezintă învingătorii veacului Evanghelic*. Subiectul discutat în viziune a fost crucificarea Domnului nostru (Luca 9:31). Crucea lui Christos este astfel indicată ca fiind lucrul necesar pentru ca El să poată intra în gloria Sa, după cum El însuși a explicat chestiunea după învierea Sa, spunând: „Nu trebuia să sufere Christosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?”

(Luca 24:26). Nu putea fi nici o glorie a Împărăției fără lucrarea de răscumpărare. Dar această viziune înfățișează gloriile Împărăției care vor rezulta în cele din urmă din moartea Domnului nostru.

De asemenea este posibil, că viziunea a fost intenționată să reprezinte cele două clase care vor fi asociate cu Domnul în Împărăția Sa, prima Biserica - corpul lui Christos, mireasa și comoștenitoarea Sa, care va fi ca El și-I va vedea și împărtăși gloria, ca ființe spirituale. Aceștia sunt reprezentați în timpul

*Vezi Studiile în Scripturi vol. 2, cap. 8

prezent de către Ilie. A doua, reprezintă învingătorii

trecutului, care vor fi reprezentanții pământești ai Împărăției, conform declarației Domnului nostru; - Lumea „*va vedea* pe Avraam, Isaac și Iacov și pe toți profetii în Împărăție” deoarece ei vor fi ființe umane restabilite, perfecte: dar lumea nu va vedea pe Domnul și Biserica, soția Sa glorificată, pentru că ei cu toți vor fi fost schimbați de la carne și sânge (natura umană) și vor fi ființe spirituale și de natură divină, și prin urmare la fel de invizibili omului natural precum este Dumnezeu și îngerii - (1 Tim. 1:17; 6:16; Ev. 11:27).

De sigur, ucenicii n-au înțeles faptul în mod clar la acel timp, totuși ei au sesizat o binecuvântare și au simțit că „a fost bine să fie acolo”. Adunarea lor a început ca o adunare de rugăciune: cei trei ucenici favoriți ai Domnului acompaniindu-L cu această ocazie, precum și în alte câteva ocazii - de exemplu, când a mers să învieze pe fiica lui Iair din somnul morții, și cu puțin mai pe urmă în Grădina Getsimani, ei au fost însoțitorii aleși și cei mai apropiați. Nu credem că alegerea acestora a fost arbitrară, dar trebuie să presupunem că a fost ceva cu privire la acești trei oameni care i-a făcut în mod special prietenoși Domnului. Un lucru despre ei care impresionează pe orice cititor al Noului Testament este credința lor în Domnul și zelul lor pentru cauza Sa. Anume Iacov și Ioan au fost aceia care în zelul lor (dar nu conform cunoștinței) erau cât pe ce să cheme foc din cer asupra Samaritenilor, deoarece ei nu L-au recunoscut prompt și nu L-au primit cordial pe Învățătorul. Petru a fost acela care primul l-a recunoscut în mod hotărât pe Isus ca Christos, același Petru care a scos sabia în apărarea Învățătorului, și care a declarat că va muri cu El. Învățătorul însuși a fost de un temperament fierbinte, și în mod natural și potrivit a fost mai mult atras către acei care erau în același fel fierbinți.

Există o lecție aici pentru noi, cu privire la faptul că, dacă vrem să fim cei mai apropiați de Învățătorul și privilegiați cel mai frecvent de a avea părtașie cu El, trebuie în mod similar să avem și să cultivăm acest spirit serios și zelos. Oamenii reci, calculați pot avea alte calități bune, dar nu este loc pentru răceală sau chiar căldicie pentru cei care au gustat odată că Domnul este îndurător. Pe aceștia, iubirea aprinsă trebuie să-i conducă la un zel fierbinte. Astfel a fost cu Domnul nostru Isus Christos, și acesta a fost unul din motivele de ce El a fost preaiubit de Tatăl. Vorbind pentru El, profetul a spus: „Zelul pentru casa Ta m-a consumat”. Toți care doresc să fie plăcuți înaintea Domnului să devină deci atât de plini cu același spirit de zel pentru dreptate și adevăr încât să-i consume ca sacrificii pe altarul Domnului. Astfel aceștia vor fi cei mai plăcuți și acceptabili Lui prin Isus Domnul nostru. De regulă, doar cei fierbinți și zeloși scapă de Babilon. Alții liniștit calculează și cântăresc lucrurile atât de îndelungat încât spiritul lumii, carnea și diavolul le pun orbiri proaspete asupra lor, chiar după ce au pătruns în lumină și văd considerabil.

Petru a propus să facă câteva tabere pe vârful muntelui pentru Domnul și oaspeții Lui. Luca adaugă „Neștiind ce să spună”. El a fost dezorientat, încurcat, dar în armonie cu temperamentul Său natural el a dorit să spună ceva. Vocea din cer, părea să spună: Fii calm! ascultă mai bine cuvintele Fiului Meu. Nu puțini sunt aceia care au nevoie să asculte lecția tăcerii - să asculte și să învețe, să fie învățați de Dumnezeu, înainte ca să aibă ce să vorbească. Petru evident a învățat, precum putem judeca după conduita lui de mai apoi, să fie mai încet la vorbire și grabnic la ascultare (Iacov 1:19). Aceasta este o lecție importantă pentru toți care doresc să fie servii lui Dumnezeu: trebuie să învățăm că de sinestătător nu știm și nu putem face nimic. Învățarea potrivită a acestei lecții înseamnă o lecție de umilință și răbdare, o lecție cu privire la nevrednicia noastră, și că „îndestularea noastră este de la Dumnezeu”. Cei care ating această condiție devin studenți capabili în școala lui Christos - nu ascultători uituci, ci îndeplinitori ai Cuvântului; și doar aceștia sunt pregătiți a preda adevărul altora. Cei care sunt prea înaintați și gata să învețe pe alții, înainte ca să primească instrucțiuni de la Domnul, sunt foarte capabili de a nu ști ce vorbesc precum a fost cazul lui Petru; și dacă aceștia vor fi în inimă bine intenționați și vrednici de a fi folosiți de Domnul ca servii Săi, aceștia sunt foarte capabili să primească numeroase reproșuri din timp în timp.

Prima lecție pentru aceștia este că: „Frica (reverența) de Domnul este începutul înțelepciunii”. Astfel, exprimarea lui Petru „neștiind ce să spună” a găsit un reproș în vocea din cer care a spus: „Ascultă de El”. Și *frica* a venit peste ucenici.

Frica de Domnul nu este valoroasă doar ca începutul înțelepciunii adevărate, ci este valoroasă și de-a lungul întregii noastre călătorii. O tendință printre cei care au primit lumina adevărului Present, și care au pierdut astfel frica teribilă și înrobitoare inspirată de interpretările greșite ale caracterului și planului divin, este de a pierde orice fel de frică. Și conform Scripturilor aceasta este o condiție foarte periculoasă, o prea mare libertate care sub condițiile noastre imperfecte este în stare să ne ducă la libertinaj.

Este adevărat că „iubirea perfectă izgonește frica”, dar este la fel de adevărat că iubirea *perfectă* este un lucru foarte rar pe pământ chiar și printre sfinți. De aceea și Apostolul îndeamnă: „Să ne temem ca, fiindu-ne lăsată făgăduința intrării în odihna Lui, nimeni dintre noi să nu pară să n-o atingă” (Ev. 4:1). Frica de care trebuie să scăpăm total este „frica de om care aduce cursă”. Cel care pierde frica de Dumnezeu, și frica de a pierde marele premiu pus de Dumnezeu înaintea noastră, este într-o stare foarte periculoasă: el este aproape să devină prea conștient de propria valoare și satisfăcut cu sine însuși, și ușor cade în condiția în care nu mai crede chiar în sentința împotriva păcătoșilor, moartea a doua, și este mai puțin atent în mod proporțional cu privire la ținerea cuvintelor sale proprii, a gândurilor și faptelor în cea mai strictă conformitate cu principiile stabilite în Cuvântul Domnului. Pierzând frica sa de Domnul, acesta repede pierde atenția cu privire la Cuvântul Domnului, și inclină tot mai mult a se lăsa „pe înțelegerea proprie” și devine orbit față de greșelile sale.

Să notăm cu atenție încurajările suplimentare cu privire la temerea susținută de Scripturi. Unele din ele sunt: „O *temeți-vă* de Domnul, sfinții Lui”. „Cei care vă *temeți* de Domnul, lăudați-L”. „Cei care se *tem* de Domnul să spună acum că îndurările Lui țin în veci”. „Cum are milă un tată de copii săi, tot așa și Domnul are milă de cei ce se *tem* de El”. „Îndurarea Domnului ține din veșnicie în veșnicie, pentru cei ce se *tem* de El”. „El va împlini dorințele celor ce se *tem* de El”. „Domnul are plăcere de cei ce se *tem* de El” - (Ps. 34:9; 22:23; 118:4; 103:13, 17; 145:19; 147:11). Domnul nostru a spus: „Am să vă arăt de cine să vă *temeți*” (Luca 12:5). Apostolul Pavel zice: „Nu te îngâmfa dar, ci *teme-te*”. „Să ne *temem*” (Rom. 11:20; Ev. 4:1). Apostolul Petru spune: „Cinșți oamenii; *temeți-vă* de Dumnezeu” și „cine se *teme* de El și lucrează neprihănire este primit de El” (1 Pet. 2:17; Fapte. 10:35). Dumnezeu zice prin profet că cei care se *tem* de numele Său, sunt cei care adesea vorbesc unul cu altul, și despre care este făcută o carte de aducere aminte. Și din nou promite: „Pentru voi care vă *temeți* de numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii cu tămăduirea sub aripile lui” (Mal. 3:16; 4:2). Despre Însuși dragul nostru Răscumpărător este scris că Christos: „a fost ascultat în ceea ce s-a *temut*” - (Evrei 5:7).

Lecția acestor diferite Scripturi este că de a pierde frica de Dumnezeu, în sensul de a pierde frica de a nu-I plăcea sau temerea de a fi lipsit de marile posibilități pe care El atât de îndurător le-a pus la îndemâna noastră, ar fi cea mai serioasă pierdere, precum aceasta probabil ne-ar costa viața veșnică; căci cei care și-au pierdut această frică sunt ca și o locomotivă care și-a pierdut conducătorii, și este în stare să meargă cu prea mare viteză spre o distrugere de sine și nepotrivire pentru serviciu. Prin urmare, după cum zice Apostolul din nou către călătorii care caută țara cerească - „Dacă chemați ca Tată, ...purtați-vă cu *frică* în timpul călătoriei voastre” (1 Pet. 1:17), nu cu ușurință, nu cu frivolități lumești, nici cu sensualități, nici cu capturarea de pământuri și bani, nici chiar cu indiferență și lenevie, ci cu o serioasă veghere asupra fiecărui cuvânt și fapt, pentru a plăcea Domnului și a copia caracterul Său și astfel a ne face chemarea și alegerea sigure pentru un loc în Împărăție, când aceasta va fi stabilită în putere și glorie mare.